

Читаю душі ваші, наче книги, я

Павло Тичина

Читаю душі ваші, наче книги, я
І сам цвіту — ридаю, як роса...
Ах, на землі одна, одна релігія —

Страждань краса.

Ви ніжно-стомлені, — троянди зломлені:
Ой, не цвісти вам знову, не цвісти.
Кричать ножі, серцями в серце встромлені:

зглянься хоч Ти!

Ріка біжить, хлюпоче, грається.
На ній линяють весни, мов убір...
Ви плачете. Вам серце розривається:

Людина — звір.

О, не тривожтесь так, мої улюблені:
Людина — звір, в вас чия ж любов?
Ви всі — до храмів храму стежки згублені

Святих дібров.